

Hij liep naar het raam, opende het en sprong op de straat (Blz. 523).

Maar, ik zal u ook laten zien, dat ze in onze gedachten kunnen lezen, of beter onze gedachten ook kunnen verplaatsen, waar zij ze willen hebben, ons als het ware kunnen doen werken, zonder dat wij het weten, zonder dat wij van plaats veranderen!

Hij gaf een bevel en een bediende bracht een grooten zerk aan.

— Mag ik u verzoeken dien steen eens goed langs alle kanten te bezichtigen? vroeg de Rus.

Zulks werd oogenblikkelijk gedaan.

Daks en Mol, die zich met de taak hadden gelast, moesten bekennen dat het een doodgewoon steen gold.

— Gelieft er nu zelf eene laag zand over uit

te spreiden, dik genoeg om overal den steen te bedekken.

En als Daks dit gedaan had.

— Snijdt nu als 't u belijft zelf een stokje van een decimeter, ergens van eenen boom...

Ja, zoo is 't goed.

Leg nu dat stukje twijg op het zand van den steen.

Dat nu iemand van u een paar verzen denkt in zijn eigen taal...

Wie zal het doen?

— Gij zijt Nederlander?

— Ja.

— En overtuigd dat de fakir geen Nederlandsch verstaat of spreekt.

— Dat zou eene uitzondering wezen.

— En toch uwe dichters niet kent?

— Daar ben ik zeker van... ten minsten den dichter niet, waarvan ik een vers ga denken, dat overal, buiten Nederland, weinig bekend zal zijn.

— Vooruit er dan mede... Is 't gedacht?

— Ja.

De Fakir spreidde weer zijne handen, op een halven meter hoogte, boven den zerksteen uit en na eenige oogenblikken richtte het stokje zich plots op en stond lijnrecht op het zand.

En, als werd het door eene hand gegrepen, begon het stokje in het zand te schrijven en op eenen omzien kon men klaar en duidelijk lezen :

Jantje zag eens pruimen hangen,

O, als eieren zoo groot...

een vers, dat zeker niet in Indië gekend was.

De verbazing der gasten van den Rus schetsten, dat is niet mogelijk.

Ze keken malkander aan, zonder een woord te spreken.

Dat was nu toch wel een onomstootbaar bewijs dat de Fakir eene bovennatuurlijke macht bezat.

Met hooge bewondering keken ze den man aan.

Deze bleef kalm zitten, alsof er niets buitengewoons gebeurd was, zonder een spier van zijn bronzen gelaat te vertrekken.

— Wilt ge nog iets van hem zien? vroeg de Rus.

— Zeker, antwoordde Nakoff... We willen een ganschen dag hier blijven, om die wonderen te aanschouwen, die echte mirakels mogen heeten.

Weer gaf de gastheer een bevel aan zijne bedienden, die een soort pot aanbrachten, waarin er houtskolenvuur brandde.

Zij plaatsten dit soort « lollepot » vóór den monnik op den grond.

Deze stond recht, ging eenige bladeren van eene plant rukken, rolde ze tusschen zijne twee geopende handen samen en liet ze daarna op het smeulend vuur vallen.

Hij hield de handen over dit laatste uitgestrekt en na eenige oogenblikken steeg er een dikke rook uit den pot op.

Deze wolk ging uiteen, werd doorschijnend en langs alle kanten schenen zich vormen te vertoonen, nam de rook den vorm van doorschijnende handen aan.

Langzaam begonnen er op levende menschenhanden te gelijken, terwijl er andere als een licht afgaven en doorschijnend bleven.

— Wil een uwer een dezer handen aanraken? vroeg de Rus.

Een oogenblik aarzelden allen.

Maar Nakoff stond recht en stak de hand naar een der verschijningen uit.

De andere reizigers volgden zijn voorbeeld.

Pil wilde meer doen dan de andere en drukte een der handen.

Een kreet van verrassing ontsnapte zijnen mond.

— Wat hebt ge gevoeld?

— Wel, de hand was klammig en warm, zei de scheikundige, nog geheel onthutst, en ik heb duidelijk gewaar geworden, dat mijne hand gedrukt werd.

— 't Is een voorvader van den Fakir, die u aldus zijne vriendschap heeft betuigd.

— Voorvader of geen voorvader, zei Mol. en echt of niet echt, een ding is zeker: als die vent naar Europa wilde komen, om daar zijn duivelskunst te vertoonen, hij zou geld winnen, zooveel hij maar wilde.

— Dat is zeker, sprak de gastheer, maar dat nemen ze niet aan... Ge zult geen echt fakir mede naar eene vreemde streek kunnen leiden... Ze vragen trouwens geen rijkdom: eene aalmoes voor hun klooster en ze zijn tevreden.

— Hij zou schatten naar zijn klooster kunnen brengen, als hij eene rondreis in Europa wilde ondernemen.

— Ik geloof het niet.

Naar het schijnt moeten de fakirs de Indische lucht hebben, om hunne wonderen te verrichten.

Ik heb hooren verhalen dat er eens een hunner zich toch had laten overhalen naar Europa te vertrekken, om daar de beschaafde lieden der Westerlanden te verbazen.

Eens daar, heeft hij niets kunnen vertoonen en is kort na zijne aankomst overleden.

Misschien willen de geesten der voorouders de streken waar ze geboren werden en sterven, of liever, vermits een geest onsterfelijk is en dan ook niet kan geboren worden, waar ze eens een stoffelijk omhulsel hadden, niet verlaten...

— 't Is spijt, zei Pil, want ik zou wel zulk een kerel willen voorstellen mij naar 't Vaderland te vergezellen.

— Hij zal 't niet doen en ge zoudt er aan zijn voor uwe kosten!

Ik zal hem hier nog eenige wonderen laten vertoonen, want ge hebt nog altijd het bijzonderste niet gezien.

Er werd een aarden schotel aangebracht.

De Fakir goot ze vol water, boordevol.

Daarna plaatste hij den schotel op zijne geopende linkerhand en hield zoo het voorwerp in evenwicht.

Dan strekte hij de rechter hand er over uit.

Stilaan verloor de schotel aan omvang, werd kleiner en kleiner, was op 't laatst nog een speldepunt op de hand en verdween dan geheel.

Een paar oogenblikken later kwam weer een zwart stipje op de platte hand te voorschijn, werd grooter en grooter en eindelijk stond de schotel water weer zooals de fakir ze geplaatst had, nadat hij ze gevuld had.

En ze was nog steeds boordevol.

De toeschouwers klaptten in de handen en juichten met luide kreten den tooveraar toe.

Deze gunde hen niet eens één blik.

Hij bleef steeds even kalm.

— Wilt ge nu den fakir in de plaats van de schotel zien? vroeg de Rus.

— Hoedat?

— Den man zelf zien verdwijnen?

— Zeker... Laat ons alles zien, wat hij kan verrichten... We zullen misschien nooit in ons leven nog zulke wonderbare dingen mogen aanschouwen.

De gastheer zei eenige woorden tot den monnik en deed eene koord brengen.

Het was zeer dun en hoogstens een touwtje van een meter lengte.

De fakir hield een der uiteinden in de linker hand en wierp het andere de hoogte in.

In strijd met alle natuurwetten, bleef de koord, in stede van te vallen, in de lucht hangen, als ware ze een ijzeren staafje geweest.

Dan gebeurde er iets, dat de reizigers niet alleen met verbazing, maar tevens met schrik sloeg.

De Fakir hief zich bij middel der zoo gespannen koord in de hoogte en deze scheen, naarmate de man klom, in de lucht te worden opgetrokken, zoodat de monnik op korten tijd geheel verdwenen was, als naar de wolken gevlogen.

Een paar oogenblikken later scheen de koord weder te dalen, en zonder het minste gerucht te veroorzaken, kwam de man weer op den grond terecht, op de plaats die hij verlaten had.

— Als ge nu geduld wilt oefenen en hier een half uur kunt blijven zonder te spreken en u te bewegen, zal ik u tot slot der vertooning iets laten bewonderen, dat waarlijk bovennatuur-

lijk, of ten minste toch eene verkrachting der natuur mag heeten.

Hij liet een bakje met graankorrels halen, liet er Pil een uitnemen, en verzocht hem, na het korreltje door al de aanwezigen te hebben laten bezichtigen, het een stond in 't water te houden, om het goed vochtig te maken en het dan op de geopende hand van den fakir te leggen.

Deze stak het korreltje in den grond en spreidde er de handen over uit.

Daarna scheen hij in een diepen sluimer te verzinken, als het bewustzijn te verliezen.

Zeer lang — want als men op iets wacht, schijnt een half uur wel een halven dag te duren — bleven de aanwezigen roerloos zitten.

Eindelijk scheen de fakir uit zijne bedwelming te ontwaken.

Hij trok de uitgestoken handen, die hij ruim een half uur zoo had gehouden, van onder de aarde weg.

Een plantje, een decimeter hoog, vertoonde zich aan de verbaasde blikken der toeschouwers.

Op dit half uurtje had de monnik het zaadje doen ontkiemen, wortel en stengel schieten en uit den grond opbloeien.

— Ik zal dat plantje nu hier laten groeien, zei de Rus.

Na de fakir er zijne handen heeft van afgetrokken, wordt het een plant als de andere en het zal zooveel tijd noodig hebben als een gewone, om tot vollen wasdom te geraken.

Het is recht zonderling en wie het niet met eigen oogen gezien heeft, zou het niet kunnen gelooven, niet waar?

Allen stemden hier mede in...

De Rus wierp den bedelmonnik eenige geldstukken in den schoot.

Al onze reizigers volgden dit voorbeeld.

De man nam het geld, borg het weg, greep zijn stok met negen knopen, die naast hem lag, en verwijderde zich, zonder een woord te spreken, zonder den aanwezigen een enkelen blik te gunnen.

De reizigers volgden hunnen gastheer naar zijne woning, waar een maal op hen wachtte...

Aan tafel bracht de Rus het gesprek weer op den fakir en zei:

— Tusschen die zonderlinge wezens zijn er, die door oefening en studie wellicht er toe komen nog verbazender toeren te verrichten.

Eenige heilige monniken gelukken er in zich eene tweede natuur te schapen.

Zoo komen zij tot hetgeen de geleerden de nabiose noemen.

Als de monnik of liever de yoghi tot een zekeren trap van heiligheid is gekomen, is zijn vurigste wensch zich met de godheid te vereenigen, op voorhand al de geneugten van het Nirwâna, van de vernietiging te smaken.

Hij laat zich dan opsluiten in eenen kelder, met een aarden dam gesloten, zoodat licht noch lucht er kunnen binnendringen.

De eerste maal blijft hij slechts eenige minuten in dat onderaardsch verblijf.

Maar langzamerhand brengt hij het met zijne ongewone wilskracht zoover, dat hij er meerdere uren kan in doorbrengen.

Gedurende deze zoo pijnlijke proef, heeft hij de oefening van den pranayama uitgevoerd, dat is te zeggen, heeft hij eerst eenige seconden, dan een minuut, daarna meerdere minuten zijn adem weten in te houden.

Op het laatst gelukt hij daar uren lang in.

Ieder week laat hij zich daarenboven onder de tong een zeer klein insnijding doen.

Zoo komt hij er toe, na weken en weken, zijne tong geheel om te keeren, dat is te zeggen den punt naar achter te brengen en er de opening zijner keel mede te stoppen.

Dagelijks onderwerpt hij zich aan een groot aantal wrijvingen van gansch het lichaam, verblijft verscheidene malen geruimen tijd in het water, eet slechts planten en is voor het overige van den dag diep in gebeden verzonken.

Als de dag gekomen is, om op voorhand de vreugde van het « niet » te smaken, zuivert hij binnen en buiten zijn lichaam.

Daarna strekt hij zich op een deken uit.

Hij zegt nog een laatste gebed.

Dan richt hij de blikken op het puntje van zijn neus.

Eenige oogenblikken later heeft hij zich zelf op die wijze gehypnotiseerd en slaapt.

Hij heeft intusschen zijne tong omgeworpen en deze dekt nu potdicht de keelopening.

De man verliest het bewustzijn.

Hij bevindt zich in eenen toestand, dien wij met den naam van « letarghie » bestempelen.

Andere fakirs stoppen dan ooren, neus, mond, al de openingen van het lichaam van den heilige dicht, met een soort was.

Als dat gedaan is, wordt de slapende in eene kist gelegd, die in een kelder wordt geborgen.

Deze laatste wordt heel en al toegemetseld.

De yoghi verblijft er, volgens hij reeds minder of meerder keeren in dien toestand is geweest, van drie weken tot vier en vijf maanden, soms langer.

Als de bepaalde tijd verstreken is, wordt de kelder geopend.

De kist wordt daarna uiteengeslagen en de monnik er uit gehaald.

Men giet warm water over zijn hoofd, wast gansch zijn lichaam, wrijft hem met kracht en verwijdert daarna het was, dat hem in de openingen zit.

De mond wordt geopend en de tong in haar gewonen toestand gelegd.

Dan verwarmt men, met eene langzaam stijgende hitte, den doode, wrijft hem weer over 't gansch lichaam en een half uur later keert de fakir tot het bewustzijn terug.

Zijne oogen openen zich en hij komt recht. Er blijft van zijn doodslaap niets meer over. Hoe vindt ge dat ?

En ge moet niet denken, dat ik u iets vertel dat niet gebeurd is.

In het openbaar leenen de fakirs zich tot deze proefnemingen.

Ik heb er een bijgewoond, hier in de stad zelf.

Duizenden Hindoes waren er bij tegenwoordig.

Het deken waarin de monnik gewikkeld werd, de kist en de muren van den kelder werden met zegels bekleed.

En deze laatste werd nacht en dag door soldaten bewaakt.

Het waren Engelsche soldaten, de gezwoeren vijanden der Hindoes, en ik kan u de overtuiging geven dat ze goed de wacht hielden.

Zes weken bleef de doode in den kelder en als hij er werd uitgenomen en gewreven en verwarmd was geworden, bleek hij springlevend te zijn.

Ja, er zijn in Indië vele geheimzinnige gebeurtenissen waar te nemen, tal bovennatuurlijke feiten te aanschouwen, die men nog zoo spoedig niet zal verklaren, of weten toe te lichten.

— Ik begrijp nog, antwoordde Pil, dat een fakir, na lange oefening, er toekomt eenige weken een doodenslaap te sluimeren en dan weer op te staan.

Het is eene kwestie van wilskracht, lichaamsterkte, geloof misschien.

Maar, wat ik minder weet uit te leggen, dat zijn de tooverachtige bedrijven, die wij in uwen tuin hebben mogen bijwonen.

Daar zit iets heel en al onverklaarbaars achter, volgens mij!

— Toch niet, sprak de Rus.

Ik heb dat ook langen tijd gedacht, tot een mijner vrienden, de geleerde dokter Imhoff, wiens naam u wellicht niet onbekend was, mij eene aannemelijke verklaring van al die wonderen heeft gedaan.

Hij was naar Indië gekomen, bijzonderlijk om al die fakierswonderen te bestudeeren, en heeft geëindigd met er niets buitengewoons te vinden.

Volgens hem bezit de fakir de kunst om met de kracht van een ons onbekend licht, dat van uit zijne oogen onzen geest, onze zenuwen treft, ons geheel onder zijn wil te krijgen.

We zijn gehypnotiseerd, we slapen al zijn we wakker, en de monnik dwingt ons al te zien wat hij verlangt, terwijl er hoegenaamd niets gebeurt.

— 't Is mogelijk, zei Pil... Maar, het plantje, dat hij heeft doen ontkiemen, staat er toch te groeien!

— Dat heb ik dokter Imhof ook doen opmerken, zei de Rus, maar hij is er zeker van dat het er reeds stond, als de fakir zijn tooverwerk begon.

— Wat weet de mensch toch nog weinig, deed Pil als besluit opmerken.

— Misschien tot zijn geluk, antwoordde de Rus, want moest hij al de levensgeheimen kennen, hij zou wellicht het leven niet meer de moeite waard vinden.

— Dan is 't nog beter dat hij niets weet, zei Mol, want als al de menschen op aarde zich uit levensmoeheid gingen opknoopen of verdrinken, dan zou het op de wereld toch ook niet plezant zijn!...

HOOFDSTUK LV

EEN NACHT TE ADEN

Een paar dagen later vertrokken de reizigers, met een tamelijk welingericht zeeschip, naar Aden.

Ze waren op weg naar Europa...

Nooit hadden ze grooter geluk gesmaakt...

Aden ligt op een gelijknamig schiereiland, op de zuidwestkust van Arabië.

Het zuidelijkste punt van dit gewest is de kaap Aden.

Het schiereiland is van vulkanischen oorsprong en bestaat grotendeels uit een lage, voortlopende heuvelketen.

In het noordwesten is de streek door een vlakke, breede landengte met Arabië verbonden.

De stad Aden bevindt zich in een dal, door den krater van een ouden vuurspuwenden berg gevormd.

Dit gedeelte van het gewest is diensvolgens heel en al onvruchtbaar, zoodat er boom noch struik, plant noch kruid groeit.

Deze streek is van in de oude tijden bekend geweest.

Plinius de oude noemt ze Athana.

Weleer was de stad beroemd wegens haar uitgebreiden handel, maar kwam langzamerhand tot een groot verval.

Als de Engelschen er bezit van namen, waren er nog enkele woningen en geen zeshonderd inwoners meer.

Daarna nam ze weer in aantal toe en telt thans omtrent vijftigduizend zielen.

Aden was ten tijde van keizer Constantijn, zoo leert ons Winkler Prins, zulk een gewichtige handelsplaats, dat men haar den naam gaf van Romeinsche stapelplaats.

Toen de Portugeezen om den Kaap der Goede Hoop waren gezeild, gaf hun handelsgeest aan de stad een gansch nieuwen bloei.

Zij werd de stapelplaats der Turksche, Arabische, Indische en zelfs Chineesche koopwaren, een kruispunt van het Oosten en het Westen.

De reizigers der Middeleeuwen, b.v. Marco Polo, gewagen met geestdrift van den rijkdom dezer stad.

Zij telde toen tachtigduizend inwoners en drie honderd en zestig moskeeën.

Later streden de Portugeezen en de Turken om het bezit van Aden.

Toen werd zij door Arabieren bezet en een geducht nest van zeeroovers.

De vreemde kooplieden trokken er weg, uit vrees hun have en goed en hunne schepen te zien plunderen.

De stad werd op die wijze een ellendig dorp.

Wanneer Engeland zijne macht in Indië uitbreidde en ze stevig vestigde, zag het duidelijk in dat Aden van groot nut zou kunnen wezen voor Groot-Brittanje.

Door zijne gunstige ligging scheen de stad bestemd om degelijke diensten aan de Engelschen te bewijzen.

Zij vergeleken ze bij Gibraltar en Malta, in de Middellandsche Zee, Helgoland, in de Noordzee, Ste-Helena, in den Atlantischen Oceaan.

De Britten wachtten slechts op de gelegenheid om Aden binnen te palmen.

Deze was dra gevonden.

Er leden Engelschen schipbreuk, die door de bewoners of liever de roovers der stad werden gevangen genomen, uitgeplunderd en mishandeld.

Dat was voldoende, en 11 Januari 1839 namen de Britten stormenderhand de stad in.

Zij vestigden er zich, tegen betaling van eene jaarlijksche schatting.

De stad kreeg eene bezetting, sterk genoeg om voortaan de aanvallen der Arabieren af te weren.

Aden, die ook het Gibraltar van het Oosten wordt geheeten, werd eene bergplaats voor kolen en een aanlegplaats der Oost-Indische mailbooten.

Zij heeft als vrijhaven een belangrijk handelsverkeer verkregen.

Wanneer de aanleg van het kanaal van Suez voltooid was, nam dit verkeer natuurlijk in groote mate toe.

Er wordt ingevoerd: katoen, petrole, stukgoederen van allerlei soorten, koren, huiden en tabak.

De uitvoer bestaat inzonderlijk uit gommen, parelmoer, huiden en tabak.

De handel is grootendeels in handen van Amerikaansche huizen. Het is bijna uitsluitelijk verzending- en doorvoerhandel.

Aden heeft gebrek aan drinkwater, wat eenigszins wordt verholpen, doordat men het van de bergen stroomende water in houwens verzamelt en ook het zeewater distilleert.

Staatkundige verwikkelingen, die zich in den laatsten tijd in het zuid-westen van Arabië hebben voorgedaan, gaven Engeland de welgekomen gelegenheid, zijne kolonie aanmerkelijk uit te breiden.

Gewapenderhand is het, zooals overal waar

het zich vestigt en een oog vet op de soep ziet drijven, in het naburig gebied opgetreden.

Wat kon de sultan van Turkije tegen de Britten uitrichten?

Hij heeft zich moeten onderwerpen en gedoogen dat de Engelschen rond Aden de grenzen hunner bezittingen uitbreidden.

De Engelsche kolonie Aden, die vroeger eene rotsvesting was met slechts luttel grondgebied, er om heen, heeft sedert een zestal jaren een kustlijn van ongeveer tweehonderd kilometer en eene diepte van zestig tot negentig kilometer, wel is waar bijna geheel woestijn, maar voor de Britten toch van groot belang.

Het was dus in die Engelsche stad dat onze reizigers voet aan wal zetten, om vandaar uit rechtstreeks naar Londen te vertrekken.

Zoo waren onze Zuidpoolreizigers het toch van plan, want de Russen zouden daar afscheid van hunne gezellen nemen, om naar hun vaderland terug te keeren, waar de opstand nog steeds aan den gang was.

De reizigers namen hun intrek in een groot hotel, waar ze slechts één nacht zouden doorbrengen, want reeds 's anderendaags moesten ze de stad Aden verlaten.

Slechts één nacht, die echter voor Pil een nacht van belang zou worden.

Ze waren in den voormiddag te Aden gekomen en na een stevig maal te hebben genoten, wandelden zij een paar uurtjes in de stad rond, om er de merkwaardigste dingen te bekijken.

Vroeg gingen zij hun bed opzoeken, omdat ze 's morgens in de eerste uurtjes aan boord moesten.

Pil kon moeilijk den slaap vinden.

Hij keerde zich wel twintigmaal in zijn slaapstede om, dan op de linker zijde, dan op de rechter, dan weer op den rug, om toch maar de oogen te kunnen sluiten, maar Morphéus scheen besloten te hebben hem geen oogenblik rust te gunnen.

Allerlei denkbeelden woelden wild dooreen in zijn brein zoodat het hem soms scheen dat zijne hersenen onder zijn schedel aan 't koken waren, en hij overeind in zijn bed ging zitten, de beide handen tegen de slapen aangedrukt.

Terwijl hij, na zoo een paar uren in een waarlijk pijnlijken toestand te hebben doorgebracht en wat kalmer werd, met wijd geopende oogen de zoldering zijner slaapkamer lag aan te staren, hoorde hij opeens dat de deur van het vertrek werd geopend.

Een helder licht straalde er binnen.

Hij schrok geweldig.

Hij was er zeker van, dat hij, vooraleer zich ter ruste te leggen, de deur op slot had gedaan, en den sleutel er had laten opzitten.

Wie kwam er binnen ?

Wat ging er gebeuren ?

Vlak over zijn bed, hing een grooten spiegel, boven eene waschtafel.

Van uit zijne slaapstede kon hij een blik werpen in dien spiegel, die de deur en den wand, waarin deze laatste zich bevond, weerkaatste.

Hij moest slechts eventjes het hoofd oplichten, om zoo zich te vergewissen van hetgeen er in de deuropening gebeurde.

Hij deed het, maar liet dadelijk zijn hoofd weer terug op den peluw zakken.

Met moeite kon hij een kreet van schrik in zijne keel smooien.

Aan den ingang der kamer bemerkte hij twee reusachtige kerels, als Arabieren uitgedoscht.

Een hunner hield een lantaarn in de hand, die een zoo sterk licht verspreidde als de lantarens van eene automobiël.

Wat kwamen die kerels doen ?

Waren het roovers ?

Wilden ze Pil dooden om hem uit te plunderen ?

Hij dacht op dit oogenblik ook aan zijne gezellen.

Die zouden hetzelfde bezoek ontvangen of waren reeds door de moordenaars bezocht geworden.

Moordenaars waren het, dat stond nu vast in zijn geest.

Hadden ze heel de wereld door tal avonturen moeten beleven, honderd keeren hun leven in gevaar zien, om nu in een hotel, door een paar gemeene dieven gedood te worden ?

Hij sloot de oogen en hield zijn adem in.

Als zij waanden dat hij sliep, dan zouden ze hem misschien geen kwaad doen, en alleen eens in zijne valies en zijnen koffer snuffelen, om er al uit te nemen wat niet te heet of te zwaar zou wezen.

Hij werd door zijne gesloten oogleden gewaar dat het sterke licht van de lantaren zijn bed naderde.

Hij voelde schier hoe de roovers nu naast zijn ruststede stonden.

Een hand kwam op zijn schouder neer.

Hij kromp ineem van schrik.

De arme Pil zwom als het ware op dit oogenblik in zijn zweet.

Hij werd heen en weer geschud.

Langer den slaper spelen was niet meer te doen.

Hij opende de oogen en keek als verbaasd, als iemand die uit een diepen slaap wordt gerukt.

Drie mannen, kerels als reuzen, met gebronsd gelaat en groote, neerhangende zwarte knevels, stonden nu voor hem.

Degene die hem had wakker geschud en dien hij het beste zien kon, had een grijnslach op de lippen en snauwde den scheikundige toe:

— Zeg eens, schobbejak, houd uwe moeders jongen voor den gek, hé !

De verbazing van Pil was zoo groot als zijn schrik, wanneer hij hoorde dat de Arabier hem die woorden toesprak in 't zuiverste Fransch.

— Wat wilt ge ? vroeg de oud emir, met bevende stem.

— Dat ge niet doet net alsof ge slaapt, wanneer wij u komen bezoeken.

Of denkt ge dat wij niet weten, dat ge nog geen oog hebt toegedaan sinds ge hier uitgestrekt ligt ?

En ontvang ons eens zooals het betaamt, of bezit gij geen opvoeding.

Sta op en kleeu u.

Deze laatste woorden werden op bevelenden toon gesproken.

Pil sprong uit het bed en trok in haast zijn plunje aan.

De Arabieren schenen niet gekomen om iets te stelen, want ze lieten alles onaangeroerd.

Alleen de revolver van Pil, dien hij op zijn nachttafeltje had gelegd en dien hij met de oogen zocht, was verdwenen.

— Ik heb hem op zak, sprak de Arabier.

En daar Pil niet antwoordde, herhaalde hij.

— Hij zit in mijn zak, of hoort ge niet wat ik u zeg.

— Wat bedoelt ge ? vroeg de scheikundige, die kalmer was geworden, nu hij dacht te bemerken, dat men hem geen kwaad wilde.

— Uw revolver, waar ge naar kijkt, alsof ge 't wapen noodig mocht hebben op dezen oogenblik.

Is 't niet zoo ?

Wat zoudt ge er mede doen ?

Ons dooden, of ten minsten beproeven ons te dooden, niet waar ?

Waarom?

Vooreerst zouden we ons verdedigen en gij zoudt veel kans loopen er het hachtje bij in te schieten.

En ge zoudt u nutteloos verdedigd hebben en den dood gezocht, vermits wij u niet het minste leed willen doen!

— Wat verlangt ge dan van mij? vroeg Pil, die nu niet meer door vrees was aangegrepen, maar door eene allerdiepste verbazing was ingenomen.

— Dat ge met ons medegaat.

— Waarheen?

— Een domme vraag, zei de Arabier, terwijl een spotlach op zijne lippen speelde. Als ik u nu den naam eener straat of eener plaats opgeef, wat zoudt ge dan daarmede weten?

Ge zijt pas sedert dezen middag te Aden en kent dus noch de stad, noch den omtrek!

— Ge zijt goed ingelicht.

— Dat zijn wij altijd! Zijt ge gereed mij te volgen?

— En als ik eens weigerde?

— Dan zouden mijne twee knechten u binden en u mededragen.

En op een teeken zijner hand traden de twee reuzen, die Pil eerst aan de deur bemerkt had, op hem toe.

— Ik heb de hulp van die heeren niet noodig, zei de scheikundige.

Ik volg u, Mijnheer... hoe heet gij?

— De naam doet niets ter zake.

De Arabier verliet het vertrek.

Pil ging achter hem.

De twee knechten traden na hem uit de kamer.

Op dit oogenblik trok een dezer laatsten Pil bij de mouw van zijn jas en fluisterde hem toe:

— Doe wat de meester zegt.

Onze held bleef als versteend staan.

De woorden, die de knecht gesproken had, waren nochtans niet zoo verschrikkelijk, dat ze Pil als van den bliksem getroffen, konden stilhouden.

Neen, maar wat onzen reiziger zoodanig trof, was dat ze in 't puurste Nederlandsch werden gezegd.

En 't zou eenieder ten uiterste verbazen door een Arabier te Aden in zuiver Nederlandsch te worden toesproken.

— Komt ge? vroeg de meester, die nog steeds in 't Fransch het woord tot Pil richtte.

Deze volgde, terwijl de knecht hem weer in het oor fluisterde:

— Gehoorzaam, want uw leven hangt er van af, waarde heer.

Zij verlieten het hotel.

Het was avond, maar de straten waren helder verlicht, zooals dat in geen Europeesche stad te zien was.

Al de woningen droegen een of twee electrische booglampen en aan koorden, dwars over den weg gespannen, bengelden insgelijks zulke lichten.

Waar Pil in den dag, op de wandeling, gewone huizen had meenen te zien, waren nu groote bazars, waar het volk wriemelde, en ook koffiehuzen, die opgepropt waren met bezoekers.

— Willen wij eerst een Pilsner drinken? vroeg de Arabier.

— Zeker, antwoordde Pil, want de vrees had eenige oogenblikken zijne keel als het ware toegeschroefd gehouden en deze was nu alledroogst.

Een glas koud bier zou een godendrank voor hem uitmaken.

Ze traden een koffiehuis binnen.

Het was geheel op Europeesche wijze ingericht en de kelners zagen er uit als die van Amsterdam.

Met moeite drong de Arabier door de opeengepakte menigte, die om kleine, ronde tafeltjes gezeten, den doorgang langs alle kantten versperden.

Ten einde van de zaal vonden ze nog een paar stoelen en eene tafel.

Zij namen plaats en Pil bemerkte dat de knechten hen niet waren gevolgd.

— Pilsner?... Of hebt ge liever Munich?

Het bier werd gebracht, maar onze reiziger zette een zonderling gelaat, als hij een teug had gedronken.

— Het bier is warm! zei hij.

— Ze mogen het hier te Aden niet koud meer verkoopen, klonk het antwoord. De Engelschen doen er te gemakkelijk eene maagziekte mede op! Maar ge kunt ijs bekomen en zelf uwen drank laten verkoelen.

Ha, goeden dag, beste vriend!

En de Arabier drukte eene hand, die hem over Pil's schouder werd toegestoken.

Deze laatste keek op, om den vriend van zijn gezel te groeten.

Een kreet van verrassing ontsnapte hem.

Nimmer had de verbazing hem zoo veel keeren kort na elkander beet genomen.

Daar stond de heer John M. Steadily, lord of Peenskilty vóór hem.

— Zet u bij ons, zei de Arabier.

— Met genoegen.

En de lord plaatste zich naast Pil.

— Mag ik u voorstellen? vroeg de bronzen man...

En Pil aanwijzende:

— Een oude deugniet, die in scheikunde doet en Pil heet.

Ik heb hem uit zijn bed gehaald, omdat ik hem daar ginder noodig heb.

Steadily plaatste zijn monocle in zijn oog en zei, na Pil een stond te hebben aangekeken:

— Ik ken dat beest.

Geen spier had zich op het gelaat van den Brit vertrokken en hij sprak die woorden op zoo kalm en zoo koud eenen toon, dat ze Pil als door de ziel vlijmden.

— Ha, ge kent hem!

— De kerel heeft met mij de Zuidpool bezocht, mij bedrogen, mijn knecht bestolen... En sindsdien moet hij zeker eenige moorden hebben begaan!

— Mijnheer, ik... wilde Pil zeggen.

Steadily sneed hem het woord af.

— Zwijgen, of ik sla u mijn halven liter Pilsner op uwen schedel!

Pil sloeg de oogen neder.

Als hij den blik weer oprichtte, was Steadily verdwenen.

— Een zonderling man, zei de Arabier... Die is nu zoo opeens weg, als zonk hij in den grond... Een rechte Brit!

— Wanneer kwam de lord hier te Aden? kon Pil eindelijk zeggen, want zijne tong was als met lamheid geslagen geworden.

— O, dikwerf is hij in de stad... Twee, drie-maal op een jaar... Hij is algemeene opzichter van het Engelsch kolendepot...

— Wie? Lord Steadily?

— Ja.

— Maar hij is schatrijk.

— Geweest.

— Hoedat?

— Hij heeft al wat hij bezat verloren met eene expeditie naar de planeet Mars uit te rusten.

— Bij middel van vliegmachines?

— Zooals ge zegt.

— Arme Steadily! Wie zou het durven denken hebben!...

— Hij is ook wat in 't hoofd geraakt.

— Ik heb dat opgemerkt... En zijne vrouw?

— Die is onderwijzeres te Londen.

— Wat zegt ge!

— Ze moet toch iets doen om aan den kost te komen.

— En Steadily's betrekking?

— Hij wint drie frank per dag.

— Hoe is 't mogelijk... Vooraleer ik Aden verlaat, ga ik hem opzoeken... Victoire bezit eene groote fortuin en Janneken ook... Zij zullen hem helpen... Hij heeft voor hen zooveel gedaan.

— Victoire... Zij zal voor hem niets meer kunnen doen, beste jongen.

— Kent gij haar?

— Ge bedoelt toch de markgravin van Almansa en Jativa.

— Ja.

— We gaan ons met haar bezighouden. En met den kleinen deugniet, die haar uit vader's handen heeft gehaald, zullen wij ook een eitje te pellen hebben!

— Met Janneken?

— Met den jongen graaf van Meirloo.

Nu begreep Pil er niets meer van.

De Arabier kende Victoire, kende Janneken, kende Steadily en was 's nachts den scheikundige komen wekken, omdat hij hem « ginder noodig had ».

Die woorden uit de samenspraak met Steadily had hij onthouden.

— Ik begrijp niet meer wat er gebeurt, zei Pil...

— Dat is niet noodig... Ge zult wel zien wat ik wil, als we thuis zullen zijn... Kom, want het wordt stilaan tijd... Het is bijna middernacht.

Zij verlieten het koffiehuis.

Buiten stonden de reusachtige knechten nog steeds te wachten, maar ze waren nu met zes man, allen van dezelfde grootte en even sterk gebouwd.

De Arabier ging voorop met Pil, en twee aan twee stapten de knechten achter hen.

Zij doorkruisten verschillende straten der stad en kwamen zoo in het vrije veld.

Dat is maar bij manier van spreken, want van veld was er geen spoor te ontdekken op de eindeloze barre vlakte die zich voor hun oogen ontvouwde.

Nadat ze lang, zeer lang hadden gegaan, zonder dat een enkel woord gewisseld was, kwamen ze aan den boord van een groot meer.

Het was als eene zee, want de overzijde was niet te zien.

Het water was gescheiden door een soort aarden dam, een halven meter hoog, en waarvan het bovengedeelte met gras bewassen

scheen, maar het was een krullend gras, dat veel geleek op krulandijvie...

De rug van dien dam was geen twee decimeter breed.

De Arabier zette zijn weg over dit smalle en gevaarlijke pad voort.

Pil aarzelde hem te volgen.

Het water was wellicht diep en dat de weg over den dam glibberig was, dat leed niet den minsten twijfel.

Het zweet brak den scheikundige langs alle poriën uit.

Wat ging hij doen? Weigeren verder den Arabier te volgen?

Hij moest geen antwoord vinden op die twee vragen, welke hij zichzelf stelde.

Een der dienaars van den bronzen man gelastte zich er antwoord op te vinden.

Pil voelde zich door twee sterke handen in de lenden gegrepen en zich optillen.

De knecht had hem vastgegrepen, omhoog gestoken en bracht hem zoo een eindsweegs op het padje van den dam.

Daar plaatste hij Pil op den wegel.

Op een honderdtal meters vóór hem ging de Arabier.

De scheikundige trad voort.

Achter hem hoorde hij de stappen van de zes knechten, die in het water pletsten, want de dam was niet alleen glibberig, maar ook van kleine plasjes rijk voorzien.

Zulks maakte het gaan nog moeilijker.

Ieder oogenblik voelde Pil hoe een zijner voeten onder hem uitschoof en hij moest al zijne kracht inspannen om het evenwicht te bewaren.

Hij verhaastte zijn stap.

Hoe eerder hij den dam over kwam, hoe beter.

Zoo naderde hij den Arabier.

Plotseling zette deze het op een loopen en scheen over het smalle pad te vliegen.

Pil keek achter zich, en het bloed werd als gestremd in zijne aders toen hij bemerkte dat de zes dienaars, die een twintigtal meters van hem verwijderd waren, insgelijks begonnen te loopen.

Bleef hij staan of ging hij voort, zooals hij tot hiertoe gedaan had, met versnelden stap, dan zouden zij hem spoedig inhalen, tegen hem aanbotsen en hem in het water stooten.

Er was niets te doen, dan het voorbeeld van den Arabier te volgen, die reeds uit het zicht verdwenen was.

Pil ijlde vooruit...

Hij zweette water en bloed...

Daar was de andere oever.

Onze reiziger liet een kreet van vreugde hooren.

Op hetzelfde oogenblik echter ontsnapte een gil van wanhoop zijnen mond.

De dam eindigde, maar het water niet.

Een plas van een paar meters scheidde hem van den oever, waar de Arabier op hem stond te wachten.

Pil kon echter niet in tijds stil blijven, en hij moest springen, wilde hij niet in het water loopen.

Zijn sprong berekenen was echter niet mogelijk en hij kwam in het midden van den waterplas terecht...

Hij verdween in het water...

Een oogenblik later bevond hij zich op den oever...

De knechten hadden zich achter hem in het water geworpen en hem behouden aan wal gebracht.

— Voor een Zuidpoolontdekker, sprak de Arabier, zijt ge toch erg onbehendig en niet al te moedig, mijn beste Pil.

— Is het nog ver? vroeg deze laatste. Ik zal niet in staat zijn nog een grooten weg af te leggen.

— Daar moeten wij wezen, was het antwoord.

Op enkele meters afstand rees een groot gebouw, met koepels en kanteelen voor hen op.

De Arabier wees in die richting.

Een paar minuten later betraden ze een dreef van een prachtig park, en kwamen zoo vóór eene groote poort, waar een tweetal dienaars, gekleed als de zes die hen hadden vergezeld, op wacht schenen te staan.

Ze bogen diep voor den Arabier en een hunner opende de poort.

Een groote vierkante kamer, met vier marmeren wanden en een marmeren vloer, spierwit, vertoonde zich aan Pil's blikken.

Buiten de poort, die toegang gaf tot dit portaal, waren er deuren noch vensters, en het licht kwam langs een glazen koepel, die zeer hoog gelegen was, naar beneden.

Een trap was er niet te zien.

De Arabier haalde een fluitje te voorschijn, dat met een dunnen ketting aan zijn hals hing en floot driemaal.

Er kwam met groote snelheid iets naar beneden gevallen.

Eene ladder, uit zijden koorden gevlochten, hing voor hen.

Vlug als een aap klauterde de Arabier, langs de heen en weer wiegende ladder, naar boven.

Pil klauterde hem na.

Dat boezemde hem minder vrees in dan de tocht over den smallen dam.

Hij steeg en bleef stijgen.

Het was alsof de ladder geen einde had, alsof de koepel honderden meters hoog was.

Langs eene opening bezijden deze laatste kwamen zij op een plat dak, waarop eene opening hen naar een trap leidde, die hen naar beneden bracht.

Zoo bereikten zij eene kamer, waar de vloer met dikke tapijten bedekt was, aan de mooie geschilderde zoldering een paar mooie kristallen lichters hingen, waar de wanden uit ruwen baksteen waren samengesteld, welke niet eens bezet was geworden.

Vensters waren er niet te bespeuren.

In het midden van het vertrek stond eene groote tafel, en daarrond waren drie menschen gezeten.

De eene was een Arabier, die men wel voor den broeder van den geleider van Pil had kunnen nemen, want hij geleek wonderwel op hem.

De andere waren Janneken en Victoire.

Hoe waren die daar gekomen?

Wat kwamen zij daar uitrichten?

En waarom bracht men den scheikundige bij dit tweetal?

Deze drie vragen kwamen om zoo te zeggen terzelfdertijd in het brein van Pil op.

Hij richtte het woord tot zijne twee lotgenooten.

— Janneken!... Victoire!... Wat beteekent dat?

Geen antwoord.

De jongen en het meisje spraken geen woord.

Zij keken hem aan met wijdgeopende oogen, waarin schrik te lezen was.

Toen bemerkte Pil dat zij eene prop in den mond hadden, die hun niet belette adem te scheppen, maar die hun 't spreken onmogelijk maakte.

— Volg mij, zei de Arabier.

Pil bleef beweegloos staan.

— Als ge mij niet zegt, waarom mijne reisgezellen hier zoo behandeld worden, sprak hij, verzet ik geen voet meer.

— Dat zult ge zoo aanstonds weten.

— Ik wil ook dat ge mij zegt, wat ge hier van mij verlangt.

— Dat zal ik u ook binnen een paar oogenblikken bekend maken... Kom...

— Neen, zei Pil besloten.

— Zoo, sprak de Arabier, zoo.

Hij trok een breed mes, dat hij aan den gordel droeg, uit de scheede en naderde den scheikundige.

— Ik hoop dat ge mij niet zult verplichten, u met prikken van mijn wapen te brengen waar ik u hebben wil!

Ik zou liefst van u in alle vriendschap gedaan krijgen, wat ik wensch dat ge voor mij doen zult.

Maar als 't niet anders kan...

En de scheikundige voelde hoe de punt van het mes hem in den rug drong.

Hij uitte een gil en sprong vooruit...

— Ik zal u volgen! riep hij.

— 't Is in uw voordeel, zei de Arabier en opende eene deur.

Pil trad achter hem in het belendend vertrek.

Tot zijne niet geringe verbazing zag hij dat het een laboratorium was.

Bokalen, kruiken, flesschen, distileertoe-stellen, een haardvuur en alle werktuigen die een scheikundige noodig heeft, waren er te bemerken.

De Arabier sloot de deur.

Hij nam plaats op een laag zitbankje en noodigde onzen reiziger uit hetzelfde te doen.

— Luister nu, zoo sprak hij, en ge zult vernemen waarom ik u hier bracht.

Ik moet u echter eerst en vooral verwittigen, dat ge stipt doen moet hetgeen ik u daarna zal opleggen.

Weigert ge, dan dood ik u dadelijk en uwe gezellen zullen een verschrikkelijk einde hebben.

Zij moeten sterven, maar gij kunt hunnen dood verzachten.

De markgraaf van Almansa en Jativa, grande van Spanje, of liever zijne voorouders, sproten uit mijn geslacht.

Ik ben de laatste der afstammelingen van die vorsten van Arabië en dan ook de eenige beschermer van den stam.

Dus moet ik tevens waken over de eer van ons geslacht.

Ik alleen heb dan ook te beslissen wat er te doen is om die eer ongeschonden te bewaren.

Ik weet wat er gebeurd is, ik weet dat Victoire, markgravin van Almansa en Jativa haar leven heeft in gevaar gebracht om den jongen

graaf van Meirloo uit het Russisch bannelings-oord te redden.

Zooiets mag eene vrouw uit onzen stam niet doen, want dan verdient zij den dood.

Ik weet dat de graaf van Meirloo van plan is de markgravin te huwen.

Hij heeft dus de oogen durven opslaan tot de laatste vrouw uit ons geslacht, en dat ook moet hij met den dood betalen.

Ik heb de wet van onzen stam geraadpleegd en gevonden dat ze gebiedt dat de twee schuldigen moeten sterven, levend begraven in den wand der rechtzaal.

Bestaat er echter een man die meer dan zes maanden hun gezelschap is geweest en die een snelwerkend gif kan toebereiden, dan mag hij hun den gifbeker toedienen.

Gij bevindt u in dat geval en daarom heb ik u hier gebracht.

Dat is al wat ik u te zeggen heb.

Ge zult hier alles vinden wat ge noodig hebt, om uwe gezellen den vreeselijken dood te sparen.

Binnen een kwart uurs kom ik hier terug en moet ge gereed zijn, om hun het gif te laten drinken.

Zij zullen niet weigeren dat te doen en u dankbaar zijn, want zij weten welk lot hun beschoren is.

De Arabier stond recht en verliet met snelle schreden het laboratorium.

Pil hoorde hoe hij de deur achter zich met een zwaren grendel sloot.

Het was den scheikundige alsof hij een zwaren slag op het hoofd ontvangen had.

Hij bleef roerloos zitten.

Het was ijselijk!

Wat stond hem te doen?

Weigeren het gif te bereiden?

Dan veroordeelde hij Janneken en Victoire tot een verschrikkelijken marteldood.

Zij waren, evenals hij, in de macht van den Arabier, en aan redding was er niet te denken.

Het scheen hem dat hij krankzinnig zou worden!

En slechts een kwartuurs bleef er hem over, niet alleen om een besluit te nemen, maar om het gif te distilleeren, dat Janneken en Victoire den dood moest geven.

Nog één stond bleef hij besluiteloos.

Dan sprong hij recht, ging naar de tafel, las de opschriften der fleschjes met bont gekleurden inhoud en de bokalen met kruiden, nam

er een paar, woog en mengde, deed het vuur in den haard opvlammen en liet zijn mengsel koken.

Hij bereidde een gif, dat de twee jongelieden zou doen dood vallen, zoodra de eerste druppel van het vocht door hunne keel zou glijden, het sterkste en snelwerkendste gif dat op dit oogenblik bekend was.

Wat er gebeurde, begreep hij niet; waaraan het ongeluk te wijten was, kon hij niet zeggen, maar opeens ontplofte het keteltje in den haard en 't mengsel stortte op het vuur, dat gedooft werd.

Op denzelfden stond werd de deur van het laboratorium geopend en de Arabier verscheen in het vertrek.

— Welnu? vroeg hij.

Pil kon niet spreken.

Hij duidde het uiteengeslagen keteltje aan.

Een grijnslach verscheen op de lippen van den bronzen man.

— Gij wilt niet? zei hij.

— Een ongeluk! kon Pil stamelen.

— Dat wilt ge mij doen gelooven!... Men naait mij geene ooren aan!

— Ik verzeker u dat...

— Het kwart uurs, dat ik u toestond om het gif gereed te maken, is voorbij...

Gij zult het dus gewild hebben, dat uwe gezellen levend worden ingemetseld!

Kom, gij zult getuige zijn van hunne straf.

Het is noodig dat een blanke kunne melden, hoe de Arabier de eer van zijn stam weet te bewaren of liever degene weet te straffen, die er oneer over brengen.

— Genade! kreet Pil, die geknield voor den Arabier dat woord uitte.

— Er zal u geen leed geschieden...

— Genade voor Janneken en Victoire.

— Nooit.

— Dood hen dan op menschelijke wijze.

— Gij hebt het niet gewild.

De Arabier trad in het andere vertrek.

Hij liet de deur open.

Zoo kon Pil, die geknield bleef, alles zien wat er daar gebeurde.

De Arabier ging naar de tafel, waarbij nog immer zijn landgenoot en de twee jongelieden gezeten waren.

Hij nam een klein hamertje en sloeg er mede op eene klok, eene groote schel, die op de tafel stond en een helderen klank liet hooren.

Een dienaar verscheen in het vertrek.

De Arabier wierp hem een bevel toe, in eene taal die Pil niet begreep.

De man verwijderde zich en keerde een oogenblik later terug met een blanke, die in het pak van een Europeeschen metser gehuld was.

Op den schouder droeg hij een mortelbak.

Achter hem trad een blanke metseldiener in de zaal, die een kruiwagen, hoog met baksteen beladen, voerde.

De Arabier zei hun, luide, dat Pil het kon hooren en Janneken en Victoire ook:

— Begint uw werk.

De metser nam een breekijszer en een grooten hamer van zijnen bak en begon haastig steenen uit den wand te breken.

Nimmer had Pil sneller zien werken.

Op enkele minuten was er een breede nis in den muur te bemerken.

— Zoo is 't goed, zei de Arabier... Meer plaats zullen de tortelduifjes wel niet noodig hebben, om hun laatsten sluimer te slâpen.

En zich tot den anderen Arabier wendende.

— Het oogenblik is gekomen, broeder.

De aangesprokene stond recht.

Hij reikte zijn broeder de hand en sprak:

— Uw wil geschiede.

— Is dat noodig?

— Ja.

— Ge zijt er overtuigd van?

— Gansch overtuigd!

— Gij wilt de twee veroordeelden niet verdedigen, hunne genade niet vragen.

Een oogenblik aarzelde de Arabier om te antwoorden.

Dan zei hij met vaste stem:

— Neen, rechtvaardigheid moet recht doen geschieden!

— Het zij zoo.

De twee mannen knielden en bogen het hoofd ter aarde.

Eenige oogenblikken bleven ze zoo zitten.

Dan rezen ze op en terwijl de eerste Janneken bij de hand greep en hem naar de nis leidde, vatte de andere Victoire bij de hand en bracht haar ook daarheen.

Daarna werd de prop uit hunnen mond verwijderd.

— Victoire! zei de jongen.

— Janneken! kreet het meisje.

— Wij sterven samen.

— Omdat wij elkander liefhebben.

— Hierboven zien we elkaar weder.

— En kan niemand ons nog scheiden.

Dan richtte Janneken het woord tot Pil:

— Zeg onze makkers in onzen naam het eeuwige vaarwel.

— En dank voor hetgeen ze voor ons hebben gedaan, sprak Victoire.

Pil wilde spreken, maar hij kon niet.

Zijn keel was als toegeschroefd.

Hij sloeg de handen voor de oogen, als hij bemerkte dat de metser de eerste steenen legde om de nis toe te metselen.

Hij wilde rechtspringen om de onmenschen te beletten 't werk te voleinden; om zich met de kracht der wanhoop op hen te werpen en onder de overmacht te bezwijken.

't Was beter toch dien verschrikkelijken stond niet te overleven.

Maar hij bezat niet de minste macht meer, hij was niet in staat zich op te richten.

Het angstzweet brak hem uit.

Hij keek weer op...

Hij bemerkte nog alleen de twee gelaten van de slachtoffers van den Arabier.

Zij riepen hem een laatste vaarwel toe.

Weer sloeg Pil de handen voor zijn aangezicht.

En hij borst in luid snikken los...

Hij voelde een hand op zijnen schouder.

De Arabier stond naast hem.

— Kom, zei hij.

Pil rees op.

— Het is volbracht.

— Gij hebt uw schelmstuk volvoerd.

— Kom.

Wankelend volgde Pil hem.

De ruwe wand duidde niet eens meer aan, waar de twee jongelieden ingemetseld waren en op dit oogenblik een verschrikkelijk sterven voelden beginnen.

Daar glom plots een vuurgenster in het oog van den scheikundige.

Op de tafel lag het breede mes, waarmede de Arabier Pil had geprikkeld, om hem te dwingen in het laboratorium te treden.

Gedwee lieten de twee jongelieden dit alles doen, zonder de minste beweging te maken, om zich te verweren.

Zij werden tegen den wand, naast elkander, in de nis geplaatst.

Armen en beenen werden met zijden korden samengesnoerd, zoodat zij zich niet meer verroeren konden.

Met een sprong was hij bij de tafel, greep het mes, liep naar den niets kwaads vermoedenden Arabier, die voort naar de deur stapte, en stiet hem het wapen tot aan den hecht in den rug, tusschen de schouderbladen.

De man slaakte een vervaarlijken kreet en viel op het tapijt.

Op ditzelfde oogenblik werd Pil bij den nek gegrepen en op den grond geslingerd...

Hij liet op zijne beurt een luiden gil hooren en keek verwaasd rond zich.

Hij lag op een tapijt uitgestrekt, maar bemerkte niemand.

Het was donker rond hem.

Hij kroop recht...

Waar bevond hij zich?

Hoe zou hij, langs de ladder, als hij ze terugvond, naar beneden geraken en uit de marmeren zaal, die met de groote poort gesloten was.

Hij tastte in de duisternis.

Hij voelde eene bedstede...

Plotseling ontsnapte een vreugdekreet aan zijnen mond.

Hij was in zijne slaapkamer.

Hij had gedroomd.

Niets was waar, van de verschrikkelijke gebeurtenissen die hij had bijgewoond!

Nimmer was Pil gelukkiger geweest.

Toch rilde hij nog, als hij aan dien ijselijken droom terugdacht.

Hij legde zich weder ter ruste.

De slaap was echter zijne legerstede ontvlucht en keerde er niet meer weer.

Toen het morgen werd en men kwam om hem te wekken, had hij geen oog meer kunnen sluiten, sinds hij uit zijn bed was getuimeld...

Hij kwam aan de ontbijt tafel.

Daar werd hij op kreten van verrassing onthaald door zijne gezellen, die hem met groote verbazing schenen aan te kijken.

Hij begreep er niets van.

— Wat is er gebeurd? vroeg Mol.

— Hoedat?

— Waar zijt ge aan die witte haren geraakt?

— Ik?

— Kijk eens in den spiegel.

Pil deed zulks en nu liet hij ook een kreet van verbazing.

Zijne haren waren spierwit geworden.

Dat was tijdens zijn droom geschied.

Hij verhaalde zijne makkers wat hij dien nacht had bijgewoond.

— 't Is wel om grijze haren te krijgen, zei de Rosse... Maar, waar haalt ge toch zoo'n droom vandaan?

— En terwijl gij zoo leedt, omdat men ons zoo deerlijk mishandelde, sprak Janneken, slapen wij dat het een aard had.

— Zoo'n droom doet mij ijzen, zei Victoire... Ik zie er altijd eene verwittiging in voor de toekomst.

— Oh, kom, dat is onzin!

— Dat geloof ik wel, zei Pil... Onze hersenen zijn ingericht als een phonographe... 't Is misschien beter te zeggen: zooals een cinematographe... Al wat er gebeurt, wordt op de films onzer hersenen opgenomen en als we slapen rolt dat weer af... Zoo droomen we.

— Maar, hoe komt het dan dat we tooneelen zien, die we wakker nooit mochten aanschouwen, en gebeurtenissen bijwonen, die zich in werkelijkheid nooit voordeden?

— Omdat, als we slapen, onze cinematographe niet regelmatig werkt...

— Maar hij heeft toch uwe haren verbrand, zei Mol, tot ze wit als asch waren.

— Liever een grijs hoofd, sprak Pil, dan twee ingemetselde gezellen...

Maar, dat ik dien nacht te Aden niet spoedig zal vergeten, daar moogt ge van overtuigd wezen!...

HOOFDSTUK LVI

BIJ DE TURKEN

Uit Aden waren onze reizigers vertrokken naar Constantinopel, de hoofdstad van het Turksche rijk.

Nakoff en zijne makkers konden niet in eene Russische haven aanlanden, of zij liepen de kans gevat te worden.

Daarom hadden ze besloten naar Constantinopel te varen, waar tal opstandelingen tegen het Turksche rijk het hoofd opstaken en zij dus een goed onthaal zouden treffen.

Van daar uit zouden zij naar die stad van Rusland kunnen gaan, welke zij zouden verkiezen.

Zij kwamen er zonder meldenswaardige gebeurtenis behouden aan.

Constantinopel is het oude Byzantium, dat ongeveer 658 jaren vóór Christus gesticht werd en in 't jaar 199 onzer tijdrekening verwoest is geworden.

De stad was daarna zeer vervallen, tot Con-

stantijn de Groote ze in de plaats van Rome tot hoofdplaats van het Romeinsche rijk maakte, zoowat in 328 na Christus.

Van toen af werd alles in het werk gesteld om ze uit te breiden en tot een hoogen trap van bloei te brengen.

Er werden tal voorrechten verleend aan degenen die zich in de stad kwamen vestigen, kunstschaten werden er uit alle gewesten van het rijk heengebracht, de bisschop van Constantinopel kreeg den rang van Patriarch, in een woord, men beijverde zich om van de nieuwe hoofdstad eene heerlijke verblijfplaats te maken.

Er werden talrijke conciliën gehouden, waarvan de belangrijkste die van 381, 552, 680, 692, 754, 869 en 879 waren.

Sedert 395 was Constantinopel de zetel van het Oost-Romeinsch keizerrijk.

Onder Justinianus brak er opstand uit, die echter in 532 met geweld onderdrukt kon worden.

Deze keizer deed veel om de stad te verfraaien.

De sterke vesting, zoo lezen wij in Winkler Prins, werd meermalen belegerd, o.a. door de Avaren, de Perzen, de Arabieren en in 1203 door de Kruisvaarders.

Deze namen de stad na eene lange belegering in en bezetten Galata.

In 1204, na eenen opstand, werd de stad door de Kruisvaarders bestormd en geplunderd.

In 1236 werd zij belegerd door de Koemanen en Bulgaren en in 1296 door de Venetiaansche vloot.

Omstreeks het midden van de XIVe eeuw, begonnen de Osmanen zich bezig te houden met de twisten in het Byzantijsche rijk.

De stad werd onderscheidene malen bedreigd en door de Franschen ontzet, tot in 1452 Mohammed II den Bosphorus versperde.

Het volgende jaar begon deze laatste de belegering van Constantinopel.

Hij beschikte over een groot leger en eene belangrijke vloot, kolossale belegeringstoestellen en zware stukken geschut.

De stad had eene kleine bezetting, die op den koop toe nog inwendig verdeeld was.

Toch hield deze het veertig dagen vol.

Den 29e Mei werd na eene algemeene bestorming de stad ingenomen en aan eene vreeselijke plundering prijs gegeven.

De meeste inwoners werden gedood, de

vrouwen en kinderen mishandeld en de overlevenden als slaven verkocht.

Later werden de vestingwerken hersteld en de gebouwen in de stad opnieuw opgetrokken.

De belangrijkste gebeurtenissen na 1457 waren de vrede tusschen het Turksche rijk en Venetië, Spanje en den paus gesloten; in 1700 de vrede tusschen Rusland en Turkije en in 1790 het verbond met Pruisen.

In 1821 werden door de Turken allerlei gruwelen bedreven tegen de Grieken.

In 1826 werd de opstand der Janitsjaren, met de vernietiging dezer krijgsbende, teenemaal onderdrukt.

Herhaaldelijk werd de stad door aardbevingen en groote branden geteisterd en verschillende opstanden waren nog aan te stippen.

Constantinopel is buitengewoon schoon gelegen, op eene driehoekige landtong, die door den Gouden Hoorn, den Bosphorus en de zee van Marmora begrensd wordt.

Op de beide oevers van den Gouden Hoorn, evenals op de tegenoverliggende Aziatische kust, treft men een groot aantal steden aan, die alle als voorsteden van Constantinopel beschouwd kunnen worden.

De Gouden Hoorn is eene van de grootste en veiligste ankerplaatsen van de gansche wereld.

Alhoewel de stad zoodanig gunstig gelegen is, kan zij toch niet gezond genoemd worden, daar de onzindelijkheid er groot en het klimaat er zeer veranderlijk is.

Eene groote tegenstelling met de schoone ligging vormt de inwendige stad.

De straten zijn er nauw, bochtig, vuil, slecht of niet geplaveid.

Naast enkele mooie gebouwen, staan leelijke, kleine huisjes of bevinden zich open gedeelten, waar eens woningen stonden, die door brand vernield werden of instortten.

In den laatsten tijd waren er West-Europeesche bouwmeesters aan 't werk en werd er eene tramlijn gelegd.

Het eigenlijke Constantinopel is door een drievoudigen, vervallen ringmuur met torens omgeven.

Tusschen deze muren bestaan grachten, gedeeltelijk met puin en aarde gevuld, gedeeltelijk in tuinen veranderd.

Voor de muren strekken zich begraafplaatsen uit.

De stad bezit een aantal poorten, waarvan de Top Kapoe de meest bekende is.

Er zijn enkele openbare pleinen.

Talrijk zijn de moskeeën en de kerken: 227 groote en 664 kleine moskeeën en 144 kerken, waarvan de Johanniskerk de oudste is. Er zijn ook nog te Constantinopel 250 Mohammedaansche kloosters.

Het paleis van den sultan, met het Serail, is zeer merkwaardig, en er zijn te Constantinopel natuurlijk veel antieke bouwwerken te bewonderen.

Ook bestaan er groote bazaars, waarvan er een omtrent drieduizend winkels telt.

De bevolking van Constantinopel mag over het millioen geschat worden.

Zij bestaat uit Mahommedanen (meestal Turken) Armeniërs, Israëlieten, Grieken en allerlei Europeanen.

De nijverheid beteekende er tot heden toe niet veel.

Alleen meel werd er voor den uitvoer gefabriceerd.

Tegenwoordig leggen de bewoners zich toe op het vervaardigen van kleederen, linnen, schoenen, lakens, vilt, enz.

Voor den handel is de stad buitengewoon gunstig.

Van ouds vormde Constantinopel de verbinding tusschen het Oosten en het Westen, waardoor de stad, ondanks allerlei tegenspoed, oorlogen en rampen, steeds terug in bloeienden toestand kwam.

De stad is door een spoorweg met Midden-Europa verbonden en ook met Salonika, terwijl zij tevens het uitgangspunt vormt van den Anatolischen ijzerenweg.

In 1899 werd met den aanleg eener moderne haven begonnen.

Er wordt voor ongeveer vierhonderd vijf en twintig millioen ingevoerd en voor tweehonderd vijf en vijftig millioen uitgevoerd.

Elf regelmatige stoombooten doen de stad aan.

Constantinopel bezit eene krijgsschool, een zeevaartschool, een lyceum, eene bosch- en mijnbouwschool, eene school voor het bestudeeren der talen en eene universiteit.

Er bestaan ongeveer tweehonderd Mohammedaansche scholen en ook talrijke Turksche en Christelijke.

De Grieken bezitten er o. a. eene wetenschappelijke vereeniging, eene nationale school, eene theologische school en eene handelsschool.

Er zijn in de stad vijf en veertig Mohammedaansche boekerijen te vinden, drukkerijen, gasthuizen, enz.

Er verschijnen ongeveer vijftig dagbladen en tijdschriften.

Zooals werd gezegd, is Constantinopel de zetel van de Turksche regeering.

De sjeik-ul-Islam, de Grieksche patriarch, twee Armeensche patriarchen, een Roomsche Katholieke aartsbisschop en een groot-rabijn houden er insgelijksch verblijf...

Onze reizigers namen hunnen intrek in het huis van een Rus, die den ganschen voormiddag met Nakoff en zijne Russische makkers in een vertrek opgesloten bleef.

Hij had aan deze laatsten dus zeker wel belangrijke mededeelingen te doen.

En dat bleek zoo te wezen, want als hij eindelijk terug bij de andere reizigers kwam, riep hij Daks terzijde.

— Ik heb u iets zeer belangrijks te zeggen, zoo sprak hij.

— Ik luister.

— Ge zoudt wel doen zoo spoedig mogelijk Constantinopel te verlaten, en de reis per ijzerenweg voort af te leggen.

Als ge op de boot wacht, hebt ge nog een paar dagen hier te blijven, en dat zou gevaar voor u allen kunnen opleveren. Men weet dat gij hier met ons zijt aangekomen, en dat is voldoende.

— Weet men dat gij tot de nihilisten behoort en kan men u daarvoor hier te Constantinopel kwaad doen.

— Och neen, zelfs niet als men weet wie wij zijn. Ik geloof dat de Turk niet beter vraagt dan Rusland te vuur en te zwaard te zien!

Er is echter iets anders.

De man, die ons thans herbergt, behoort tot ons broederschap en hij roept onze hulp in.

Hij wil iets ondernemen dat de Turksche omwenteling met één slag zal doen zegepralen.

Wij moeten hem helpen.

Gij ook en mejuffer de markgravin, die tot ons verbond behoort en den eed der bondgenooten hebt afgelegd, zoudt moeten optreden met ons, om den broeder te helpen.

Ge hebt echter al avonturen genoeg beleefd en 't is beter dat ge maakt dat ge hier wegkomt.

Daarom geef ik u den raad onmiddellijk Constantinopel te verlaten.

— Neen, antwoordde Daks.

— Hoe, neen?